

Η κατ' έγκληση δίωξη των περιουσιακών αδικημάτων με τον νέο ΠΚ (Ν.4619/2019, Ν.4637/2019)

Βλάχου Αναστασία-Ειρήνη & Κανάτα Ανθή
Ασκούμενες δικηγόροι

Εισαγωγή:

1. Το δικαίωμα ασκήσεως της ποινικής δίωξης των εγκλημάτων στο νεότερο ποινικό δικονομικό μας σύστημα ανήκει στην Πολιτεία, δηλαδή το κράτος αποτελεί τον φορέα της ποινικής αξίωσης.¹ Υπάρχουν, όμως, και εξαιρέσεις. Μία από τις σημαντικότερες εισήχθη με τον νέο Ποινικό Κώδικα το 2019, και αφορά το - ενιαίο πλέον- 23^ο κεφάλαιο των εγκλημάτων κατά περιουσιακών αγαθών (άρθρα 372-405 ΠΚ).

Είναι γεγονός ότι με τον Ποινικό Κώδικα που εισήχθη με το νόμο 4637/2020 ο νομοθέτης άλλαξε συλλήβδην την υφιστάμενη μέχρι τότε γενικότερη αντίληψη για το αξιόποιο των προσβολών κατά της ιδιοκτησίας, εισάγοντας το θεσμό

της κατά κανόνα κατ' έγκληση δίωξης των περιουσιακών αδικημάτων, και αναβαθμίζοντας με αυτό τον τρόπο σημαντικά τη θέση του ζημιωθέντος στη λειτουργία του αξιοποίνου.² Κατά τη διάταξη του άρθρου 404 παρ. 1 ΠΚ: «Για την ποινική δίωξη των εγκλημάτων που προβλέπονται στην παρ. 1 του άρθρου 386, στις παρ. 1 και 2 του άρθρου 386Α, στα άρθρα 387 και 389, στο πρώτο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 390 και στα άρθρα 397 και 404 απαιτείται έγκληση. Για την ποινική δίωξη των εγκλημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 390 παρ. 1 εδ. β' αν η απιστία στρέφεται άμεσα κατά πιστωτικού ή χρηματοδοτικού ιδρύματος ή επιχειρήσεων του χρηματοπιστωτικού τομέα απαιτείται έγκληση. Για την ποινική δίωξη των εγκλημάτων που προβλέπονται στο άρθρο

¹ Μαργαρίτης Λ., Περιουσιακά εγκλήματα και τρόπος διώξεώς τους (ΜΕΡΟΣ Α'), ΠοινΔικ., 5/2021, 672

² Μπιτζιλέκης Ν., Εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας, 2020, 291

394, απαιτείται έγκληση, αν το πράγμα προήλθε από πράξη, η οποία διώκεται κατ' έγκληση». Ο νομοθέτης δηλαδή, αναδιαμόρφωσε το υφιστάμενο μέχρι πρότινος δικαιοπολιτικό μοντέλο των ως άνω αδικημάτων, εισάγοντας έναν θεσμό ιδιωτικοποίησής τους, εμπνεόμενο από την πολιτική δίκη, καθώς το θύμα έχει τη δυνατότητα να διαθέτει πλέον την ποινική δίκη.³

Σήμερα, η αυτεπάγγελτη ποινική δίωξη προβλέπεται για μεμονωμένα αδικήματα περιουσιακής φύσεως, και συγκεκριμένα μόνο για το έγκλημα της διακεκριμένης φθοράς ξένης ιδιοκτησίας του 378 παρ.2 ΠΚ, της ληστείας, της εκβίασης, της απάτης σχετικά με τις επιχορηγήσεις (386B ΠΚ), της κακουργηματικής απιστίας, με την εξαίρεση της κακουργηματικής απιστίας κατά χρηματοπιστωτικού ιδρύματος, για τη δίωξη της οποίας απαιτείται έγκληση (405 παρ.1 εδ.β' ΠΚ), της παρακώλυσης συναγωνισμού (395 ΠΚ), της δωροδοκίας και δωροληψίας στον ιδιωτικό τομέα (396 ΠΚ) και της κακουργηματικής κλοπής, υπεξαίρεσης, απάτης, απάτης με υπολογιστή ή απιστίας, που στρέφονται κατά του Δημοσίου. Παράλληλα,

αυτεπαγγέλτως διώκονται, κατά τις διατυπώσεις του νόμου 4689/2020, τα περιουσιακά αδικήματα, εφόσον στρέφονται κατά των οικονομικών συμφερόντων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή κατά του νομικού προσώπου αυτής ή οργάνων της. Για τα υπόλοιπα εγκλήματα, όπως αυτά αναφέρονται στα άρθρα 381 παρ.1 εδ.α' ΠΚ και 405 παρ.1 εδ.α' ΠΚ, προβλέπεται κατ' έγκληση δίωξη. Ιδιαίτερη συνθήκη, η οποία πρακτικά προσιδιάζει περισσότερο στην κατ' έγκληση δίωξη, εισάγεται για την πλημμεληματική και κακουργηματική κλοπή και για την απλή φθορά ξένης ιδιοκτησίας (372, 374 παρ.1 και 378 παρ.1 εδ.α' ΠΚ αντίστοιχα), για τις οποίες προβλέπεται μεν αυτεπάγγελτη ποινική δίωξη, εάν όμως ο παθών δηλώσει πως δεν επιθυμεί τη δίωξη του δράστη, τότε είτε απέχει από την άσκηση αυτής ο εισαγγελέας, είτε την παύει οριστικά το δικαστήριο, αν αυτή είχε ήδη ασκηθεί (381 παρ.1 εδ.β' ΠΚ).

2. Θέση υπέρ της κατ' έγκληση δίωξης:

³ Παπακυριάκου Θ., Το αδίκημα της απιστίας στον νέο ΠΚ ως χαρακτηριστικό παράδειγμα του νέου δικαιοπολιτικού μοντέλου προστασίας των εννόμων αγαθών της ιδιοκτησίας και περιουσίας, σε Επιμορφωτικό Σεμινάριο Δικαστικών

Λειτουργών «Ο νέος Ποινικός Κώδικας- Ο νέος Κώδικας Ποινικής Δικονομίας, Θεσσαλονίκη, 17-18/10/2019», δημοσιευμένο σε: http://www.esdi.gr/nex/images/stories/pdf/epimorfosi/2019/papakyriakou_2019.pdf, 10 προσβάσιμο στις 19-12-2021.

Σύμφωνα με την Αιτιολογική Έκθεση του νόμου, η διεύρυνση της κατ' έγκληση δίωξης σε αυτή την κατηγορία των εγκλημάτων υπαγορεύεται από τον ατομικό χαρακτήρα του εννόμου αγαθού της περιουσίας. Έτσι όμως, θα μπορούσε εύλογα να υποστηριχθεί ότι όλα τα εγκλήματα που στρέφονται κατά της υγείας ή της σωματικής ακεραιότητας θα πρέπει και αυτά να διώκονται κατ' έγκληση, ανεξάρτητα από την επερχόμενη βλάβη.⁴ Τα προβληθέντα επιχειρήματα για την επιλογή αυτή του νομοθέτη είναι η καταρχήν η αποφόρτιση των ποινικών δικαστηρίων, τα οποία θα απαλλαγούν από διώξεις προσώπων τις οποίες δεν επιθυμούν ούτε τα ίδια τα φερόμενα ως θύματα αυτών, και οι οποίες συχνά τερματίζονταν, όπως απέδειξε η δικαστηριακή πρακτική, με αθωωτικές αποφάσεις «ελλείπει δόλου», αφού πρώτα ο παθών δήλωνε επ' ακροατηρίω πως δεν επιθυμεί την τιμώρηση του κατηγορουμένου.⁵ Περαιτέρω, η μείωση των καταχρηστικών μηνύσεων, πρακτική που απεδείχθη συνήθης στο πλαίσιο ενδοεταιρικών ή ενδοοικογενειακών διαμαχών και

ιδιαίτερος σε χρονικό στάδιο εγγύτατο της παραγραφής της καταγγελλθείσας αξιόποινης συμπεριφοράς, ώστε να επιτευχθεί ευκολότερα η παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο, και άρα και ο αιφνιδιασμός του, ενώ τέλος δίνεται και ένα κίνητρο στην προσπάθεια συναινετικής διευθέτησης των υποθέσεων.⁶

3. Προβληματισμοί για τη νέα ρύθμιση:

Από την άλλη πλευρά, η κατ' έγκληση δίωξη των περιουσιακών αδικημάτων ελλοχεύει κινδύνους, καθώς μετατοπίζεται η εξουσία διαθέσεως του αντικειμένου της ποινικής δίκης από την Πολιτεία στον παθόντα ιδιώτη, και ως εκ τούτου δεν αποκλείεται να λάβουν χώρα ανεπιθύμητα αποτελέσματα, όπως για παράδειγμα ανήθικες συναλλαγές μεταξύ δράστη και θύματος, σε εκμετάλλευση του φτωχού θύματος από τον πλούσιο δράστη ή σε εκφοβισμό ή εκβιασμό του δράστη προς το θύμα.⁷ Ενόψει αυτής της «τακτοποιήσεως», μπορεί μάλλον εύκολα ο δράστης να αναλάβει το ρίσκο του εγκλήματος.⁸ Και αυτό, πέραν του

⁴ Τζαννετής Α., Ζητήματα της κατ' έγκληση δίωξης των περιουσιακών αδικημάτων, Ποινικά Χρονικά, 2020, 641

⁵ Αναγνωστόπουλος Η., Η δίωξη της απιστίας μετά τον Ν. 4637/2019, Ποινικά Χρονικά Ο', 2020, 490

⁶ Αναγνωστόπουλος Η., Η δίωξη της απιστίας μετά τον 4637/2019, Ποινικά Χρονικά Ο', ό.π

⁷ Βρυγιώτης Π., Η απόφαση περί μη υποβολής έγκλησης για αξιόποινη πράξη στρεφόμενη κατά πιστωτικού ιδρύματος, ΠοινΔικ., 2019, σελ. 1290 επ., υποσημείωση 8

⁸ Μαργαρίτης Λ., Περιουσιακά εγκλήματα και τρόπος διώξεώς τους (ΜΕΡΟΣ Α'), ΠοινΔικ., 5/2021, ό.π

ενδεχομένου να του μείνει και το όφελος, αν κάπου η απαιτούμενη για το συγκεκριμένο έγκλημα έγκληση «σκαλώσει», όπως εξαιτίας της ελλιπούς ενημέρωσης του θύματος.⁹

Κίνδυνοι δημιουργούνται ιδίως σε περιπτώσεις κατ' εξακολούθησης τέλεσης με περισσότερους παθόντες. Και αυτό, γιατί, η αδράνεια ορισμένων εξ αυτών να υποβάλουν έγκληση, μπορεί να επηρεάσει ευθέως το ύψος της ζημίας και κατ' επέκταση τον χαρακτήρα του εγκλήματος ως πλημμελήματος ή κακουργήματος και πιθανώς την παραγραφή.¹⁰ Ακόμη πιο δύσκολα βέβαια καθίστανται τα πράγματα όταν η κάθε προκληθείσα ζημία, ατομικά ιδωμένη, είναι αμελητέα με αποτέλεσμα κανείς από τους παθόντες να μην ενδιαφερθεί να υποβάλλει έγκληση και έτσι να οδηγηθούμε ακόμη και στο ατιμώρητο ενός δράστη που με τις επιμέρους πράξεις του έχει φτάσει το «κατώφλι» του κακουργήματος, λόγω αδυναμίας άσκησης της ποινικής δίωξης.¹¹

Περαιτέρω, ατυχής εμφανίζεται η ρύθμιση ιδίως όσον αφορά την προστασία των περιουσιακών αγαθών των νομικών προσώπων, καθώς υφίσταται το παράδοξο

οι νόμιμοι εκπρόσωποί τους, που είναι και τα δικαιούμενα πρόσωπα για την υποβολή της εγκλήσεως να είναι ταυτόχρονα και οι δράστες των αδικημάτων που στρέφονται κατά της περιουσίας τους, με αποτέλεσμα στην ουσία να αποκλείονται από το προστατευτικό πλαίσιο του νόμου.¹²

Η κατ' έγκληση δίωξη, ακόμη και κακουργηματικών περιπτώσεων, φαίνεται να παραβλέπει το γεγονός ότι η ιδιαίτερη επιβάρυνση της προσβολής της περιουσίας δεν αποτελεί μόνο μία ποσοτική απεικόνιση της διαβάθμισης της ζημίας, αλλά προσλαμβάνει και ποιοτικά χαρακτηριστικά, καθώς πρόκειται για μία προκλητική συμπεριφορά προς έτερο πρόσωπο, δήλωση μίας εξουσιαστικής απληστίας.¹³

4. Η κατ' έγκληση δίωξη στο αδίκημα της απιστίας κατά των τραπεζικών ιδρυμάτων:

Αξιοσημείωτη είναι επίσης και η τροποποίηση της δίωξης για το αδίκημα της κακουργηματικής απιστίας, όταν αυτή στρέφεται κατά των τραπεζικών ιδρυμάτων. Η δίωξη της κακουργηματικής απιστίας υπό το προϋσχόν καθεστώς γινόταν αυτεπαγγέλτως. Κατά την

⁹ ό.π

¹⁰ Τζαννετής Α., ό.π

¹¹ Τζαννετής Α., ό.π, 641, υποσημείωση 5, Ο Μυλωνόπουλος, Ποινικό Δίκαιο, Γενικό Μέρος, 2^η Έκδοση, 2020, 1029, επικαλείται το παράδειγμα της απάτης με υπολογιστή που προξενεί σε καθένα από τα εκατοντάδες χιλιάδες θύματα ελάχιστη

περιουσιακή ζημία, αλλά πορίζει τεράστιο περιουσιακό όφελος στον δράστη

¹² Τζαννετής Α., ό.π

¹³ Μαργαρίτης Λ., Περιουσιακά εγκλήματα και τρόπος διώξεώς τους (ΜΕΡΟΣ Α'), ΠοινΔικ.,5/2021, ό.π

Αιτιολογική Έκθεση προβάλλεται ως επιχείρημα για την κατ' έγκληση δίωξή της, ότι με τον τρόπο αυτό «ενισχύεται ουσιωδώς το νομικό πλαίσιο, ώστε να προστατεύεται η ελευθερία άσκησης της οικονομικής δραστηριότητας, η οποία καταδεικνύει την αποτελεσματικότητα της δημοκρατικής λειτουργίας της εκτελεστικής εξουσίας στην άμεση και καθημερινή οικονομική δραστηριότητά του».¹⁴ Όπως σχολιάζει η καθηγήτρια κ. Καϊάφα, με τον τρόπο αυτό φαίνεται ότι η ελευθερία άσκησης της οικονομικής δραστηριότητας έχει σημασία μόνο για ό,τι συμβαίνει με τις τράπεζες, και όχι για όλα τα υποκείμενα της οικονομίας, ενώ δεν δικαιολογείται γιατί η προσβολή της περιουσίας των τραπεζών παρά το γεγονός ότι αφορά αντανakλαστικά τις αποταμιεύσεις των πολιτών είναι άξια μειωμένης προστασίας σε σχέση με την προσβολή της περιουσίας άλλων νομικών προσώπων.¹⁵ Η αλήθεια είναι πως η επιλογή του νομοθέτη υπό το προϊσχύον καθεστώς για την αυτεπάγγελτη δίωξή της υπήρξε απολύτως κατανοητή, δεδομένου ότι η απιστία διαπράττεται από έναν «εσωτερικό εχθρό» της ξένης περιουσίας στον οποίο έχει ανατεθεί η διαχείρισή της και δεν αναμένεται αυτός παράλληλα να υποβάλει έγκληση.

Σύμφωνα μάλιστα και με το άρθρο 6 παρ. 2 του ίδιου νόμου, χορηγήθηκε τετράμηνη προθεσμία για υποβολή της δήλωσης συνέχισης της δίωξης που έχει ασκηθεί αυτεπάγγελτα («Εκκρεμείς ποινικές διαδικασίες, που έχουν ανοίξει χωρίς την υποβολή εγκλήσεως με αντικείμενο πράξεις απιστίας για τη δίωξη των οποίων απαιτείται έγκληση στον παρόντα νόμο ενώ διώκονταν αυτεπαγγέλτως υπό το προϊσχύσαν δίκαιο, συνεχίζονται, εφόσον ο δικαιούμενος να υποβάλει έγκληση, δηλώσει εντός τεσσάρων μηνών από την έναρξη της ισχύος του παρόντος νόμου ότι επιθυμεί την πρόοδό τους»). Ωστόσο, με το τεσσαρακοστό έκτο άρθρο της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (εφ' εξής ΠΝΠ) της 13.4.2020 «Μέτρα για την αντιμετώπιση των συνεχιζόμενων συνεπειών της πανδημίας του κορονοϊού COVID-19 και άλλες κατεπείγουσες διατάξεις» (ΦΕΚ Α' 84 /13.4.2020), η παραπάνω αναστολή της προθεσμίας για την υποβολή έγκλησης για απιστία σε βάρος των τραπεζικών ιδρυμάτων καταργήθηκε αναδρομικά. Ειδικότερα στην παραπάνω διάταξη προβλέφθηκε ρητά ότι: «Η αναστολή των προθεσμιών που προβλέπεται στις κοινές αποφάσεις των υπουργών Εθνικής Άμυνας, Υγείας και Δικαιοσύνης, που εκδόθηκαν

¹⁴ Αιτιολογική έκθεση του α. 12 παρ. 3 του ν. 4637/2019

¹⁵ Καϊάφα-Γκμπάντι, Βασικές αρχές του κράτους δικαίου, ο νέος Ποινικός Κώδικας και οι τροποποιήσεις του, Ποινικά Χρονικά, 2020, 161

κατόπιν εξουσιοδότησης του άρθρου 11 της από 11.3.2020 Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου (Α' 55), όπως αυτή κυρώθηκε με το άρθρο 2 του ν. 4682/2020 (Α' 76), **δεν καταλαμβάνει την προθεσμία δηλώσεων επιθυμίας προόδου εκκρεμών ποινικών διαδικασιών, που είχαν ανοίξει χωρίς την υποβολή εγκλήσεως, με αντικείμενο πράξεις που διώκονταν αυτεπαγγέλτως, για τη δίωξη των οποίων απαιτείται έγκληση**¹⁶». Η παραπάνω διάταξη κυρώθηκε με το άρθρο 1 του Ν 4690/2020 (ΦΕΚ Α' 104/30.5.2020), με τίτλο «Προθεσμία δηλώσεων επιθυμίας προόδου εκκρεμών ποινικών διαδικασιών».

Άξια σχολιασμού κρίνεται η επιλογή του νομοθέτη να θέσει σε εφαρμογή μία τόσο σημαντική ρύθμιση μέσω της διαδικασίας έκδοσης ΠΝΠ (άρ.44 παρ.1 του Συντάγματος), παρακάμπτοντας τη συνήθη διαδικασία ψήφισης και έγκρισης από τη Βουλή, χωρίς να συντρέχει ζήτημα αντιμετώπισης έκτακτης και επείγουσας ανάγκης. Με τον τρόπο αυτό αφενός απολέστηκε το δικαίωμα υποβολής εγκλήσεως σε πολλές περιπτώσεις, οι οποίες κατέστησαν ανέγκλητες, καθώς πέρασε άπρακτο το τετράμηνο της προθεσμίας. Αφετέρου, μέσω της ανωτέρω εκδοθείσας ΠΝΠ διευκολύνθηκαν αυτοί που ενώ είχαν υποχρέωση, δεν είχαν

πρόθεση να υποβάλλουν έγκληση, αποφεύγοντας έτσι συνέπειες όπως ενδεχόμενη κατηγορία για παράβαση καθήκοντος, καθώς η παράλειψη υποβολής εγκλήσεως θα μπορούσε να θεωρηθεί δική τους υπαιτιότητα, ενώ πλέον η ευθύνη μετατοπίστηκε στην ΠΝΠ.¹⁷

5. Νομολογιακή εξέλιξη του ζητήματος:

Όσον αφορά την πρόσφατη νομολογιακή εξέλιξη επί του συγκεκριμένου ζητήματος, επικρατεί διχογνωμία. Αρχικά, εκδόθηκαν τα με αριθμούς 2165/2020 και 2147/2020 βουλεύματα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, όπου σε αντίθεση με αμφότερες τις εισαγγελικές προτάσεις για οριστική παύση της ποινικής δίωξης λόγω μη υποβολής δήλωσης για την πρόοδο της διαδικασίας εντός της αποκλειστικής τετράμηνης προθεσμίας, έκριναν ότι η επίμαχη ρύθμιση αντίκειται αρχικά στη συνταγματική αρχή της ισότητας (άρ.4 παρ.1 του Συντάγματος), καθώς καθιερώνει διακριτή μεταχείριση της απιστίας κατά των τραπεζικών ιδρυμάτων και της απιστίας κατά οποιουδήποτε άλλου φορέα ακόμα και ιδιωτικού. Πολλώ δε μάλλον, αντίκειται στο θεμελιώδες άρθρο 20 παρ. 1 του

¹⁶ Η υπογράμμιση δική μας

¹⁷ ΣυμβΠλημΑθ 2147/2020 - σχόλιο: Κ. Κοσμάτος, Αρμενόπουλος 1/2021, σελ.120 επ.

Συντάγματος, καθώς προσβάλλει το δικαίωμα παροχής αποτελεσματικής έννομης προστασίας στα θύματα της απιστίας και δη των μετόχων των τραπεζικών ιδρυμάτων. Τέλος, τα εν λόγω βουλεύματα θεωρούν την επίμαχη ρύθμιση ως απαγορευμένη κρυπτοαμνηστεία καθώς επιφέρει την οριστική παύση της ποινικής δίωξης στο αδίκημα της απιστίας κατά των τραπεζικών ιδρυμάτων και έτσι εξομοιώνεται με την αμνηστεία που ο νομοθέτης προβλέπει στην τέλεση πολιτικών και μόνο εγκλημάτων του άρ.47 παρ.4 του Συντάγματος.¹⁸

Σε αντίθεση με τα ανωτέρω βουλεύματα εκδόθηκε το υπ' αριθμόν 2758/2020 βούλευμα του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών Αθηνών, το οποίο έκρινε τη ρύθμιση καθ' όλα συνταγματική και μη αποδεχόμενο τον ισχυρισμό περί κρυπτοαμνηστείας, αφού θα εμφανιζόταν το παράδοξο κάθε νομοθετική ρύθμιση με την οποία ένα αυτεπαγγέλτως διωκόμενο αδίκημα μετατρέπεται σε κατ' έγκληση, να κρίνεται αντισυνταγματική ως αντιβαίνουσα στο άρ.47 παρ.4 του Συντάγματος.

6. Επίλογος:

Εν κατακλείδι, με τη νέα αυτή ρύθμιση φέρεται να μετατοπίζεται το βάρος

για την προστασία και την αποκατάσταση σημαντικών αγαθών, όχι μόνο ιδιωτικών αλλά και δημόσιων, από τις αρμόδιες εισαγγελικές αρχές στον καθένα από εμάς. Μάλιστα, όπως αναλυτικά εκτέθηκε και ανωτέρω για το αδίκημα της απιστίας κατά των τραπεζικών ιδρυμάτων, η τετράμηνη προθεσμία για τη δήλωση προόδου της διαδικασίας, περιορίζει σημαντικά το δικαίωμα στην αποτελεσματική δικαστική προστασία καθώς, κατά τη γνώμη μας, ο χρόνος αυτός είναι ελλιπής ακόμα και για τη συλλογή του αποδεικτικού υλικού που θα θεμελιώνει το αδίκημα. Άλλωστε, τόσο σημαντικές ρυθμίσεις που επιφέρουν ριζικές μεταβολές, δέον είναι να λαμβάνονται με τη συνήθη διαδικασία και την έκδοση τυπικού νόμου, και όχι με τη διαδικασία του κατ' επείγοντος και μάλιστα σε μία δύσκολη χρονική περίοδο με την παγκόσμια υγειονομική κρίση που προκλήθηκε από την πανδημία της νόσου covid-19. Συνεπώς, θα μπορούσε να υποστηριχθεί «ότι το ποινικό δίκαιο χάνει πλέον σε σημαντικό βαθμό την αντεγκληματική του αποτελεσματικότητα (αποτρεπτική και προληπτική λειτουργία)».¹⁹

¹⁸ Αναγνωστόπουλος Η., ό.π.

¹⁹ όπως ακριβώς, Ν. Μπιτζιλέκης, ό.π.